

Mèxic, D.F. 20 de juny del 1954

Estimat fill: que passis un bon dia del teu sant! Suposo, si és que els teus examens te'n deixen lleure, que el passareu tots junts a bellaterra.

M'imagino que deus estar molt il·lusionat amb el viatge a França acompanyant l'avi. Estic segur que el país t'agradarà molt i que l'estimaràs com l'estimo jo. A desgrat de les circumstàncies plenes de tristesa emmig de les quals vaig anar-hi jo, França representa per a mi com una segona pàtria, almenys en el terreny de l'esperit. Crec que anireu a Toulouse; vaig viure-hi durant un mes i cloent els ulls, puc evocar-la sempre. No sé si els vostres plans comprenen París. Si és així, espero que m'escriuràs explicant-me la impressió que et faci.

Perdonà'm que no t'escrigui més sovint. Però Déu sap que ^{amb} desitjo tota l'ànima arribar a mantenir una correspondència regular amb tu. Hem de trobar el fil i el to de la conversa; em passa una mica (i tu ho comprendràs perfectament) que estic desorientat respecte a com deu ésser i de quina manera deu pensar un jove de divuit anys, català de la nostra època i -extraordinària meravella- fill meu. Pensa que quinze anys d'ésser fora de Catalunya pesen molt, que tothom ens n'explica coses, sovint contradictòries, i que nosaltres estem més dominats pel record que per la realitat present.

I a part d'això, la teva generació i la meva separades per tot aquest fragment d'història... Voldria, si poguessis, que fossis tu el que trenqués aquesta feble mur que ens fa difícil una correspondència seguida.

El senyor González Porto m'ha parlat repetidament de tu, fent-me'n uns grans elogis. I en el mateix sentit, me n'han parlat els senyors Vidal. Tots diuen que t'assembles molt a mi, físicament i en la manera de parlar, la qual cosa em fa tornar vermell de satisfacció cada vegada.

Escriu-me, si els teus estudis et deixen temps, explicant-me moltes coses: el teu premi en poesia, quina mena de poesia prefereixes, com es viu a Catalunya actualment, des del punt de vista d'un xicot de la teva edat, les teves lectures actuals (suposo que ja has passat el Salgari) etc.,. Pensa que, si Déu vol que algun dia ens tornem a retrobar, voldria que tu i jo ens coneguéssim ja molt bé, en certa manera com si l'absència haguess estat molt curta.

Jo no et fallaré, Joan. A veure si, a més de pare i fill, esdevenim dos grans camarades. Ho desitjo de tot cor.

T'abraça i et recorda sempre el teu pare

J. Carles